

Sygn. akt XII Ga 615/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Sędzia: SO Bożena Cincio - Podbiera

Sędzia: SO Marta Kowalska

Protokolant: st.sekr.sądowy Paweł Sztwiertnia

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2015 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionych przez powoda i pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 27 czerwca

2014 roku, sygn. akt V GC 2752/13/S

I. oddala apelację powoda;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych);

III. w częściowym uwzględnieniu apelacji pozwanego zmienia pkt I zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądzoną tam kwotę 5.250 zł (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych) zastępuje kwotą 750 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych), a w pozostałym zakresie powództwo oddala oraz zmienia pkt V zaskarżonego wyroku w ten sposób, że wskazaną tam kwotę 883,50 zł (osiemset osiemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) zastępuje kwotą 2110,30 zł (dwa tysiące sto dziesięć złotych trzydzieści groszy);

IV. oddala apelację pozwanego w pozostałej części;

V. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 733,55 zł (siedemset trzydzieści trzy złote pięćdziesiąt pięć groszy).

Sygn. akt XII Ga 615/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 marca 2015 roku

Powód S. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. W. kwoty 25.785,37 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od wskazanych kwot oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Na uzasadnienie żądania wskazał, że strony w ramach prowadzonych przez siebie działalności gospodarczych zawarły w dniu 23 lutego 2012 roku umowę o świadczenie usług, na podstawie której powód świadczył na rzecz pozwanego usługi w zakresie badania rynku tytoniowego. Zgodnie z aneksem do umowy z dnia 1 czerwca 2012 roku należność za świadczone usługi została ustalona na kwotę 6000 zł brutto, która miała być płatna do 10 dnia każdego miesiąca. Zgodnie z umową użyczenia z 23 lutego 2012 roku powód zobowiązał się do ponoszenia kosztów eksploatacji samochodu służbowego oddanego do dyspozycji powoda. Pozwany nie wywiązywał się z postanowień umowy od listopada 2012 roku, nie regulując należności wynikających z faktur VAT o nr: (...). Ponadto pozwany nie uścił powodowi wynagrodzenia za 24 dni urlopu, zgodnie z fakturą nr (...) oraz kosztów używania samochodu prywatnego dla celów służbowych, zgodnie z fakturami VAT o nr (...).

W dniu 3 września 2013 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany M. W. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że powód wykorzystał 24 dni urlopu. Ponadto wskazał, że powód po zakończeniu umowy nie rozliczył się z przekazanych mu towarów, które miał sprzedać lub zwrócić po zakończeniu współpracy oraz ze wszystkich powierzonych mu ruchomości. Pozwany nie zwrócił więc łącznie powodowi kwoty 26.343,96 zł tytułem zatrzymanego towaru oraz kwot 1043,50 zł i 2153 zł tytułem kwot pobranych od klientów pozwanego. Pozwanemu przysługuje więc względem powoda wierzytelność w kwocie 29.837,48 zł, którą pozwany dochodzi w innym postępowaniu. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany uznał roszczenie powoda do kwoty 3.411,22 zł i zgłosił zarzut potrącenia tej kwoty z wierzytelnością pozwanego z tytułu nierozliczenia przez powoda otrzymanych towarów. Pozwany wskazał, że na uznana przez niego sumę składa się: kwota 1093,39 zł za usługi świadczone w grudniu 2012 roku, objęte fakturą VAT nr: (...), kwota 246 zł i 682,42 zł za usługi świadczone w styczniu 2013 roku oraz kwoty 976,40 zł i 413,01 zł za eksploatację samochodu w miesiącu styczniu i lutym 2013 roku.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie Wydział V Gospodarczy zasądził od pozwanego M. W. na rzecz powoda S. W. kwotę 5.250,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 marca 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I); zasądził od pozwanego M. W. na rzecz powoda S. W. kwotę 1.235,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 928,42 zł od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 307,50 zł od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty (pkt II);

nadał wyrokowi w punkcie II rygor natychmiastowej wykonalności (pkt III); w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt IV); zasądził od powoda S. W. na rzecz pozwanego M. W. kwotę 883,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt V); nakazał ściągnąć od powoda S. W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie kwotę 23,55 zł tytułem zwrotu przyznanych kosztów podróży wypłaconych świadkowi M. B. przez Skarb Państwa - Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie (pkt VI); nakazał ściągnąć od pozwanego M. W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie kwotę 7,85 zł tytułem zwrotu przyznanych kosztów podróży wypłaconych świadkowi M. B. przez Skarb Państwa - Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie (pkt VII).

W sprawie poza sporem pozostawały następujące okoliczności faktyczne. W dniu 23 lutego 2012 roku pozwany M. W. i powód S. W. zawarli umowę o świadczenie usług, zgodnie z którą powód zobowiązał się do świadczenia usług w zakresie badania rynku tytoniowego, a pozwany do zapłaty wynagrodzenia miesięcznego. Zgodnie z § 5 pkt 2 umowy należność z tytułu wykonywania usług strony ustaliły na kwotę 5.000 zł, brutto, która miała być płatna na podstawie wystawianych przez powoda faktur VAT. Stosownie do § 2 pkt 10 i 12 umowy zleceniobiorcy przysługiwały dni wolne płatne w wymiarze 24 dni w skali roku, które mogły być odebrane w dowolnym terminie i ilości dni, po wcześniejszym ustaleniu ze zleceniodawcą. Aneksem nr (...) do umowy o świadczenie usług z dnia 1.06.2012 roku strony ustaliły

wynagrodzenie miesięczne na kwotę 6000 zł brutto. Zgodnie z § 7 pkt II w brzmieniu ustalonym aneksem nr 1 umowa mogła zostać rozwiązana z upływem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia licząc od daty stempla pocztowego na liście poleconym. Na mocy aneksu nr (...) do umowy o świadczenie usług z dnia 30.11.2012 roku, obowiązującego od 1.12.2012 roku, strony uzgodniły prowizyjny system wynagradzania. Rozliczenie danego miesiąca sprzedaży miało odbywać się do 15 dnia następnego miesiąca na podstawie dostarczonych faktur i zestawienia sprzedaży. Na mocy umowy użyczenia z dnia 23.02.2012 roku pozwany M. W. użyczył powodowi S. W. samochód marki R. (...), nr rej. (...), zobowiązując się na mocy § 3 umowy do pokrywania kosztów eksploatacji samochodu. Pismem z dnia 7.02.2013 roku, nadanym na poczcie w dniu 10.02.2013 roku, powód wniósł o rozwiązanie umowy o współpracę. Umowa o świadczenie usług uległa rozwiązaniu z dniem 10.03.2013 r. S. W. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6000 złotych, płatną do dnia 10.02.2013 r. za badanie rynku tytoniowego w miesiącu grudniu 2012 roku, fakturę VAT nr (...) na kwotę 6000 złotych brutto, płatną do dnia 10.02.2013 roku za badanie rynku tytoniowego w miesiącu styczniu 2013 roku, fakturę VAT nr (...) na kwotę 6000 złotych, płatną do dnia 10.03.2013 r. za badanie rynku tytoniowego w miesiącu lutym 2013 roku, fakturę VAT nr (...) na kwotę 2000 złotych za badanie rynku tytoniowego przez 10 dni marca 2013 roku, płatną do dnia 20.03.2013 roku. Ponadto powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 264 zł, płatną do dnia 10.02.2013 roku oraz fakturę VAT nr (...) w kwocie 307,50 złotych płatną do dnia 10.02.2013 r. tytułem użytkowania samochodu prywatnego do celów służbowych w miesiącu styczniu i lutym 2013 roku. W dniu 10.03.2013 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6000 zł, płatną do dnia 20.03.2013 roku, tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Pozwany nie uiszczył należności, objętych powyższymi fakturami. Pismem z dnia 10.03.2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty łącznie kwoty 28.981,87 zł brutto tytułem zaległych i bieżących należności. Pismem z dnia 15.03.2013 roku pozwany poinformował powoda o bezpodstawnym i niezgodnym z umową wystawieniu faktur VAT nr (...) na kwoty po 6000 złotych brutto, wyjaśniając, że nie zostaną one zaksięgowane. Pozwany wskazał ponadto, że posiada względem powoda należności w wysokości: 1093,39 złotych brutto za świadczone usługi w grudniu 2012 roku, zgodnie z fakturą VAT nr (...); 682,42 złotych za usługi świadczone w styczniu 2013 roku, nie objęte fakturą VAT; 246 zł brutto, objęte fakturą VAT nr (...) oraz kwoty za eksploatację samochodu w wysokości: 976,40 zł w miesiącu styczniu 2013 roku i 413,01 zł w miesiącu lutym 2013 roku.

Ponadto Sąd ustalił następujący stan faktyczny. Pozwany w czasie obowiązywania umowy o świadczenie usług wykorzystał 3 dni urlopu od lutego 2012 roku do lutego 2013 roku.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie. Powód S. W. domagał się zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi, związane z badaniem rynku tytoniowego w okresie od grudnia 2012 roku do 10 marca 2013 roku i za niewykorzystany urlop oraz zwrotu poniesionych w związku z działalnością wydatków na użytkowanie samochodu. Podstawą prawną żądania powoda jest umowa o świadczenie usług w brzmieniu ustalonym aneksem nr (...) z dnia 30.11.2012 roku wraz z umową użyczenia z dnia 23.02.2012 oraz art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c. i 735 k.c. Częściowo zasadne było żądanie powoda zapłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Zgodnie z § 2 pkt 10 umowy o świadczenie usług powodowi przysługiwały w ciągu roku kalendarzowego 24 dni płatnego urlopu, a z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód wykorzystał w czasie obowiązywania umowy wyłącznie 3 dni należnego mu urlopu. Powodowi należał się więc ekwiwalent za 21 dni niewykorzystanego urlopu. Biorąc pod uwagę średnie miesięczne wynagrodzenie powoda w wysokości 6000 zł brutto Sąd ustalił, że wynagrodzenie za jeden dzień pracy wynosiło 250 zł (6000:24 dni robocze), a zatem za 21 dni niewykorzystanego urlopu Sąd zasądził na rzecz powoda, w pkt I wyroku, kwotę 5250 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21.03.2013 roku. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo o zapłatę ekwiwalentu, jako niezasadne. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. Termin płatności ekwiwalentu za niewykorzystany urlop był wskazany w fakturze VAT nr (...) i Sąd zasądził odsetki od dnia następującego po terminie płatności.

Co do pozostałych roszczeń powoda Sąd uznał powództwo za uzasadnione wyłącznie w części, w jakiej pozwany uznał powództwo, albowiem w świetle materiału procesowego zgromadzonego w sprawie, dołączonych do pism procesowych dokumentów, nie budziło wątpliwości, że uznanie powództwa przez pozwanego w pełni odpowiadało prawu. Sąd podniósł, że wprawdzie pozwany uznał powództwo co do kwoty 3.411,22 zł, jednakże nie wszystkie uznane należności były przedmiotem niniejszego postępowania, a zatem powyższa kwota nie mogła być w całości

uwzględniona. Pozwany wskazał bowiem konkretnie, jakiego rodzaju należności względem powoda i w jakiej wysokości uznaje. Na kwotę 3.411,22 złotych, uznaną przez pozwanego, składała się także kwota 1093,39 zł brutto, tytułem wynagrodzenia za miesiąc grudzień 2012 roku, objęta fakturą VAT nr (...) roku, której zapłaty powód nie dochodził jednak w niniejszym postępowaniu, a zatem powyższa kwota nie została przez Sąd zasądzona. Powód wszak wyraźnie wskazał w pozwie nie tyle ogólnie rodzaj dochodzonych należności, ale konkretne faktury VAT, których zapłaty żądał i Sąd był tym związany. Pozwany uznał także roszczenie powoda o zwrot wydatków za użytkowanie samochodu w miesiącu styczniu 2013 roku i lutym 2013 roku, tym niemniej kwoty uznane przez pozwanego przekraczały kwoty, których z tego tytułu powód dochodził w przedmiotowym postępowaniu i o tę różnicę Sąd także zmniejszył zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę. Powód dochodził zapłaty za faktury VAT o nr (...) roku na kwotę 246 zł oraz o nr (...) na kwotę 307,50 zł. Tymczasem na kwotę uznaną przez pozwanego składała się poza należnością objętą fakturą VAT nr (...), uznaną w całości, także kwota 413,01 zł, za eksploatację samochodu w lutym 2013 roku, oraz kwota 976,40 zł za eksploatację samochodu w miesiącu styczniu 2013 roku. Łącznie tytułem wydatków na eksploatację samochodu pozwany uznał więc kwotę wynoszącą 1635,41 zł, a powód dochodził zapłaty z tego tytułu wyłącznie kwoty 553,50 złotych. Sąd jest związany żądaniem pozwu i nie może orzekać ponad żądanie, a zatem Sąd nie uwzględnił kwoty uznanej przez pozwanego tytułem wydatków związanych z użytkowaniem samochodu ponad kwotę dochodzoną przez powoda z tego tytułu w niniejszym postępowaniu. Sąd zasądził zatem w pkt II wyroku część należności uznanych przez pozwanego, których powód dochodził w niniejszym postępowaniu w łącznej wysokości 1235,92 zł, na którą składała się kwota 307,50 zł, objęta fakturą VAT nr (...), z terminem płatności do dnia 10 marca 2013 roku za użytkowanie samochodu służbowego w miesiącu lutym 2013 roku, oraz kwoty: 682,42 zł tytułem wynagrodzenia za świadczone usługi w miesiącu styczniu 2013 roku, objęta fakturą VAT nr (...) roku, płatną do dnia 10 lutego 2013 roku i kwota 246 zł objęta fakturą VAT nr (...), płatną do dnia 10 lutego 2013 roku za użytkowanie samochodu prywatnego dla celów służbowych w miesiącu styczniu 2013 roku. O odsetkach w pkt II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. Należności miały być płatne w terminach określonych w wystawianych przez powoda fakturach VAT i Sąd zasądził odsetki od dnia następującego po terminie płatności, odpowiednio co do kwoty 928,42 zł od dnia 11 lutego 2013 roku, a co do kwoty 307,50 zł od dnia 11 marca 2013 r. W pkt III Sąd nadał wyrokowi w pkt II rygor natychmiastowej wykonalności, zgodnie z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. W pozostałym zakresie, co do żądania zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi w miesiącu grudniu 2012 roku, lutym 2013 roku, marcu 2013 roku i styczniu 2013 roku ponad kwotę uznaną przez pozwanego, powództwo podlegało oddaleniu, jako nieudowodnione. Wskazać należy, że umowa o świadczenie usług jest umową wzajemną, a zatem świadczenie jednej ze stron ma być odpowiednikiem świadczenia drugiej strony (art. 487 § 2 k.c.). Powód mógłby domagać się w realiach sprawy zapłaty wynagrodzenia za rzeczywiście świadczone usługi, przy czym ciężar wykazania wykonania zobowiązania umownego o charakterze niepieniężnym, spoczywał, zgodnie z art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc na powodzie. Zdaniem Sądu, powód nie sprostął wymaganiom powyższych przepisów i nie udowodnił, że należało się mu, począwszy od grudnia 2012 roku, wynagrodzenie w wysokości 6000 złotych brutto miesięcznie. Powód wywodził wysokość należnego mu wynagrodzenia z brzmienia umowy o świadczenie usług, ustalonego aneksem nr (...) z dnia 1.06.2012 r. Nie budzi tymczasem wątpliwości, że od 1 grudnia 2012 roku obowiązywał aneks nr (...) do umowy, zgodnie z którym wynagrodzenie powoda miało charakter prowizyjny, a zatem jego wysokość była uzależniona od wielkości sprzedaży. W toku postępowania powód nie przedstawił tymczasem żadnych dokumentów, z których wynikałyby jego obroty sprzedażowe, ani nie zgłosił na powyższą okoliczność żadnych wniosków dowodowych. Powód nie wykazał więc, że za miesiące od grudnia 2012 roku do dnia 10 marca 2013 roku należało się mu wynagrodzenie za wykonane usługi w wysokości 6000 zł brutto miesięcznie. Powód nie wykazał nawet, by w ogóle w tym okresie wykonywał ciężące na nim zobowiązanie i dokonał jakiegokolwiek sprzedaży, a zatem Sąd nie miał podstaw, by zasądzić na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia jakąkolwiek kwotę ponad tę, jaką uznał pozwany. Wystarczającym dowodem na powyższą okoliczność nie są przedłożone przez powoda faktury VAT o nr (...), bowiem są to tylko dokumenty prywatne, które stanowią wyłącznie dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie określonej treści. Pozwany nie zaakceptował powyższych faktur, a zatem zaprzeczył ich rzetelności, a powód nie wykazał, by dane w nich zawarte były zgodne z rzeczywistością. Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w pkt IV wyroku.

Sąd uznał podniesiony w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu potracenia za nieskuteczny. W związku z powyższym nie doszło do wygaśnięcia wierzytelności, dochodzonych w

niniejszym postępowaniu, wobec czego nie było podstaw do oddalenia na tej podstawie powództwa w całości. Sąd przyjął, że nie doszło do złożenia oświadczenia woli o potraceniu przed procesem, ani w jego trakcie, ale poza postępowaniem. W takiej sytuacji Sąd uznał, że zgłoszony w piśmie procesowym zarzut potracenia jest równoznaczny ze złożeniem materialnoprawnego oświadczenia o potraceniu, a zatem do oceny skuteczności potracenia należy stosować przepisy kodeksu cywilnego, dotyczące oświadczenia woli, a nie tylko przepisy proceduralne, dotyczące skuteczności podejmowania czynności procesowych. Stosownie do art. 62 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwili, gdy doszło do niej w taki sposób, że mógł ją zapoznać się z jego treścią. Oświadczenie o potraceniu składa wierzyciel wobec dłużnika, a zatem w realiach sprawy oświadczenie o potraceniu musiało pochodzić od pozwanego i zostać złożone powodowi. Natomiast w rozpoznawanej sprawie oświadczenie o potraceniu zostało złożone w piśmie procesowym, podpisanym przez adwokata W. M., które zostało doręczone pełnomocnikowi powoda, adwokatowi J. K.. Powód nie był także obecny na rozprawie w dniu 31 marca 2014 r., kiedy pełnomocnik pozwanego ustnie podtrzymał sprecyzował zarzut potracenia. Sąd zatem uznał, że oświadczenie o potraceniu nie zostało złożone dłużnikowi, to jest powodowi S. W., w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią. W pełnomocnictwie, udzielonym przez powoda adwokatowi J. K. nie zawarto wyraźnego upoważnienia do odbierania w imieniu powoda oświadczenia woli. Jest tymczasem oczywistym w świetle art. 91 k.p.c., że pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z mocy samego prawa umocowania do odbierania oświadczenia woli w imieniu strony. Tym bardziej, że odebranie oświadczenia o potraceniu, co skutkuje wygaśnięciem wierzycielności, nie jest czynnością służącą obronie praw powoda, a w tym celu w żadnym razie nie udziela się pełnomocnictwa procesowego. Zatem wierzycielność pozwanego nie została skutecznie zgłoszona do potracenia w realiach niniejszej sprawy, bowiem oświadczenie o potraceniu nie zostało złożone powodowi. Wobec nieskuteczności złożenia oświadczenia o potraceniu Sąd nie musiał czynić ustaleń na okoliczności istnienia wierzycielności wzajemnej. O kosztach procesu Sąd orzekł, jak w pkt V wyroku, stosownie do art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. Powód przedstawił żądanie kwoty 25 785,37 złotych, a Sąd uwzględnił powództwo co do kwoty 6485,92 zł. Powód wygrał więc sprawę w 25 %, a pozwany w 75%, dlatego zasadne było stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu między obie strony. Koszty procesu, ustalane zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 kpc wyniosły w niniejszej sprawie 6134 zł i powód jest zobowiązany je ponieść w 75 %, czyli w kwocie 4600,50 zł, a pozwany w 25%, czyli w kwocie 1534,50 zł. Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 3717 zł, a przez pozwanego 2417 zł. Po stosunkowym rozdzieleniu kosztów powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 883,50 zł. Na koszty procesu składały się kwoty: 1300 zł tytułem opłaty od pozwu, uiszczona przez powoda (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych- tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 90 poz. 594), dwukrotnie kwota po 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego obu stron (§6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 461) oraz dwukrotnie kwota po 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa obu stron (art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 4 ustawy o opłacie skarbowej - Dz. U. z 2006 r. Nr 225, poz. 1635 ze zm). Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, stosownie do stopnia przegrania procesu, Sąd nakazał od stron poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki w postaci zwrotu kosztów podróży świadka M. B. w związku ze stawiennictwem na rozprawie w wysokości 31,40 zł, zgodnie z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych- tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 90 poz. 594. Powód

powinien zwrócić powyższ kwotę Skarbowi Państwa- Sądowi Rejonowemu dla Krakowa-
#ródnicia w Krakowie w 75% a więc co do kwoty 23,55 zł, o czym Sąd orzekł w pkt VI
wyroku, a pozwany w 25%, a więc co do kwoty 7,85 zł, o czym Sąd orzekł w pkt VII wyroku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok w pkt IV wyroku oddalającym powództwo w zakresie kwoty 19.317,58 złotych wraz z
ustawowymi odsetkami, na którą składają się:

- kwota 6.000 zł z tytułu niezapłaconej przez pozwanego faktury VAT nr (...) z dnia 31 stycznia 2013 roku wraz z
ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;
- kwota 5.317,58 zł z tytułu niezapłaconej przez pozwanego faktury VAT nr (...) z dnia 31 stycznia 2013 roku wraz z
ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;
- kwota 6.000 zł z tytułu niezapłaconej przez pozwanego faktury VAT nr (...) z dnia 28 lutego 2013 roku wraz z
ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty;
- kwota 2.000 zł z tytułu niezapłaconej przez pozwanego faktury VAT nr (...) z dnia 10 marca 2013 roku wraz z
ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2013 roku do dnia zapłaty.

Zarzucił naruszenie:

- art. 78 § 1 k.c. polegającą na błędnym przyjęciu, że aneks nr (...) z 30 listopada 2012 r. wiąże strony pomimo braku
podpisów stron na stronie drugiej, co nie spełnia wymogów cytowanego przepisu, a tym samym nie może wywoływać
skutków prawnych i nie stanowi podstawy dla określenia praw i obowiązków stron.
- art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, iż celem aneksu nr (...) z dnia 30.11.2012 r. do umowy
o świadczenie usług z dnia 23.02.2012 r. była zmiana systemu wynagradzania powoda, polegająca na zastąpieniu
wynagrodzenia ryczałtowego wynagrodzeniem prowizyjnym, gdy tymczasem zebrany materiał, a w szczególności
treść tego aneksu winien prowadzić do wniosku, iż strony jedynie sprecyzowały system wynagradzania prowizyjnego,
pozostawiając równocześnie dotychczas obowiązujący system ryczałtowy.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części oraz uwzględnienie powództwa poprzez
zasądzenie na rzecz powoda kwoty 19.317,58 wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w sposób wskazany w petitum
apelacji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych ewentualnie
o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I

Instancji.

Pozwany zaskarżył wyrok w części, co do punktu I i punktu V zarzucając naruszenie:

- art. 233 par 1 k.p.c. i wyrażonej w nim zasady swobodnej oceny przez Sąd zgromadzonego w sprawie materiału
dowodowego poprzez przyjęcie że powód wykorzystał jedynie 3 dni z 24 dni przysługującego mu urlopu pomimo
przedłożenia przez pozwanego zestawienia urlopów (karta 81), zeznań świadka A. S., treści korespondencji mailowej, a
także twierdzeń samego powoda który w pozwie twierdził, iż nie wykorzystał żadnego dnia urlopu, a następnie przyznał
się do wykorzystania trzech dni płatnego urlopu.

Wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 5250 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia
21 marca 2013 r., do dnia zapłaty, oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przewidzianych ewentualnie
o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

W odpowiedzi na apelację powoda wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Powód w czasie obowiązywania umowy o świadczenie usług wykorzystał w okresie od 30 kwietnia 2012 r. do 18 stycznia 2013 r. włączenie 21 dni urlopu wypoczynkowego.

Dowód: korespondencja mailowa k. 179-190

Sąd Okręgowy dopuścił wnioskowany w apelacji przez pozwanego dowód z korespondencji mailowej na okoliczność ustalenia, ile dni urlopu wykorzystał powód uznając, że z przyczyn o których mowa w uzasadnieniu apelacji, dowód ten nie mógł zostać przeprowadzony w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, a ma on istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co uzasadnia jego przeprowadzenie na etapie postępowania odwoławczego. Sąd dał wiarę w całości przedłożonym wydrukami sporządzonym przez powoda na potrzeby pozwanego, albowiem potwierdzały zgodnie z przyjętą u pozwanego praktyką pisemnego zgłaszania urlopu, ilość wykorzystanego przez powoda urlopu.

Przyjmując za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny wraz z powyższym uzupełniającym ustaleniem Sąd Odwoławczy uznał, że apelacja pozwanego jest częściowo zasadna i jako taka musi skutkować zmianą wyroku w zaskarżonym zakresie. Pozwany zarzucił, że błędnie przyjął Sąd Rejonowy jakoby powód wykorzystał jedynie 3 dni urlopu, podczas gdy powód wykorzystał cały przysługujący mu urlop w ilości 24 dni. Z dopuszczonych na etapie postępowania odwoławczego dowodów z dokumentów w postaci korespondencji mailowej stron wynika natomiast, że w rzeczywistości powód wykorzystał 21 dni urlopu. Przy przyjęciu za Sądem Rejonowym wynagrodzenia w wysokości 250 zł za jeden dzień urlopu, powodowi należy się kwota 750 zł, stanowiąca ekwiwalent za niewykorzystany urlop w ilości 3 dni, o czym Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., oddalając powództwo w pozostałym zakresie, oraz w pkt IV na podstawie art. 385 k.p.c. dalej idącą apelację, jako nieuzasadnioną. Merytoryczna zmiana orzeczenia pierwszoinstancyjnego pociągnęła za sobą konieczność zmiany wyrzeczenia o kosztach, o czym orzeczono w pkt III na zasadzie art. 100 k.p.c. W pkt V Sąd orzekł o kosztach postępowania odwoławczego również na zasadzie art. 100 k.p.c. uznając.

Sąd Odwoławczy natomiast nie podzielił argumentów apelacji powoda i jako niezasadną oddalił ją w pkt I na podstawie art. 385 k.p.c. Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. podnieść należy, że stanowi on jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami oraz prawidłową oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy. Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. konieczne jest wykazanie, że Sąd uchybił zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, albowiem to jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Jeśli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Odwoławczy wskazuje, że z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a zwłaszcza przesłuchania powoda, który przyznał, że „na pewno podpisał aneks w całości i znał jego treść w momencie składania podpisu” (k. 145) w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że aneksem nr (...) z dnia 30 listopada 2012 r. strony zmieniły system wynagradzania z ryczałtowego na prowizyjny. Tym samym apelacja powoda, która w istocie sprowadza się do kwestionowania treści tego aneksu, nie zasługiwała na uwzględnienie, o czym Sąd orzekł w pkt I na podstawie art. 385 k.p.c. Natomiast skoro powód nie wykazał, aby przysługiwało mu wynagrodzenie w kwocie dochodzonej pozwem, tym samym powództwo zasadnie podlegało oddaleniu. Ponieważ apelacja powoda została w całości oddalona, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego na podstawie art. 98 k.p.c. koszty postępowania odwoławczego, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem ustalone w stawce minimalnej.

s.ref. SSR N. Kowal